

Milán, 12. března 2020

Nejdražší přátelé,

i když ještě nevyšly pokyny autorit ohledně příštího měsíce dubna, aktuální zdravotní nouzový stav a problémy spojené s organizací našich gest nás nutí k tomu, abychom zrušili veškerá obvyklá setkání tohoto okamžiku roku: duchovní cvičení fraternity, duchovní cvičení pracujících, Triduum GS, okamžiky svatého týdne CLU, křížové cesty, videopřenos školy komunity 1.dubna.

Toto rozhodnutí dané krizovou situací nenechá vymizet záludné přítomnosti koronaviru mezi námi, ani nezmírní provokaci, kterou představuje, nedovolí nám odvrátit tvář na druhou stranu, jako by se nás to netýkalo. Chtě nechtě se to týká nás všech. A se všemi sdílíme stejnou otázku: Jak stát jako lidé tváří v tvář této okolnosti?

Při těchto příležitostech – kterých nás Tajemství nešetří – můžeme s ještě větší jasností využít milosti charizmatu, které nás zasáhlo, s tím, že budeme ověřovat jeho schopnost postavit nás před to, co se děje. «Jedinou podmínkou proto, aby člověk byl trvale a opravdově náboženský, je aby nepřestával intenzivně žít realitu» (*Náboženský smysl*, Rizzoli, Milano 2010, str. 150 – CZ str.165), nám řekl don Giussani. Toto je pojetí náboženskosti, která nás nechává uznat jakoukoliv okolnost jako povolání. «Žít život jako povolání znamená tíhnout k Tajemství skrze okolnosti, kterými nás Pán nechává procházet, s tím, že na ně budeme odpovídat. [...] Povolání je jít k určení objímajíc veškeré okolnosti, kterými nás určení nechává procházet» (*Realtà e giovinezza. La sfida – Realtà a mládí. Výzva*, Rizzoli, Milano 2018, str. 65). Don Giussani si dobře uvědomoval, jakou závrať toto přináší do života: «Člověk, racionální život člověka by měl být zavěšen na přítomný okamžik, zavěšen v každém okamžiku na toto znamení zdánlivě tak nestálé, tak náhodné, že jsou to okolnosti skrze které mě neznámý “pán” táhne, provokuje mě ke svému plánu. A říci “ano” každému okamžiku bez toho, aniž bychom něco viděli, jednoduše tak, že přilneme k tlaku příležitostí, to je závratný postoj.» (*Náboženský smysl*, citované dílo, str. 189 - CZ str. 207).

Je těžké najít vhodnější vyjádření k tomu, abychom popsali situaci, ve které se nacházíme, když doopravdy stojíme před tím, co se děje: závratné být zavěšeni «v každém okamžiku na toto znamení zdánlivě tak nestálé, tak náhodné, kterými jsou okolnosti». A přesto je toto jediný rozumný postoj, protože skrze tyto okolnosti nás přítomnost Tajemství onoho «neznámého “pána”» interpeluje, provokuje k Svému plánu, k naplnění žití.

Ale «rozum se ve své netrpělivosti nehodlá přimknout k jedinému znamení, skrze které je možno následovat Neznámo, znamení tak omezenému, tak temnému, tak neprůsvitnému, tak zdánlivě náhodnému, jako je sled okolností: je to jako cítit se vydaný napospas řece, která tě vleče sem a tam» (*Il senso religioso*, op. cit., p. 189 – CZ str. 208). V těchto týdnech bude moci každý vidět, jaký postoj převládne: jestli ochota přilnout k znamení Tajemství, ochota následovat provokaci reality, nebo se nechat vláčet jakýmkoliv “řešením”, nabídkou, vysvětlením, jen abychom se odreagovali od oné provokace, vyhnuli se oné závratí. Každý z nás pak bude moci ověřit opravdovou konzistenci “řešení”, ve kterých hledal útočiště.

Jak si navzájem dělat společnost v této nesnázi? Jakou společnost doopravdy potřebujeme? Kolikrát hledáme nějakou odpověď tím, že vyprázdníme událost, která nás zasáhla, že ji redukuje na rámec vztahů, který nás ochrání od nárazu věci, který nás ušetří výzvy okolností, místo toho, abychom se vedli k tomu ji žít! Ale podobná společnost nemůže odpovědět: v okamžicích, jako jsou ty, kterými procházíme, ve kterých nutnost žít je nevyhnutelná a mocná, se to stává evidentnější než kdy jindy.

Jeden můj mladý přítel promoval a začal nový život. Z toho důvodu se již nemůžeme vídat tak často, jako když chodil na vysokou školu. Nedávno si na to se mnou stěžoval. Připomněl jsem mu jeden úryvek z evagelia. Jednoho dne byli učedníci na lodičce s Ježíšem a uvědomili si, že sebou zapoměli vzít chléb. I přesto, že byly svědky dvou zázraků velkých jako hrom – dvojí rozmnožení chleba, které se nikdy v historii nestalo – se mezi sebou začali hádat, protože zapoměli na chléb. Ukazoval jsem svému kamarádovi, že Ježíš tam byl, vedle nich, na lodičce! A oni si i nadále stěžovali! Problém nebyl, že by byli sami, protože Ježíš byl s nimi, ale pro ně to bylo *jako kdyby tam nebyl*. A vskutku diskutovali mezi sebou o tom, že nemají chleba! Aby Ježíš ukázal, kde je problém, neudělal další zázrak. K čemu by bylo, kdyby udělal další zázrak, po všech těch zázracích, které již viděli? Jaký příspěvek tedy dá Ježíš? Položí jim tři otázky: První: «Kolik chleba zbylo po prvním rozmnožení?» A pak: «Kolik ho zbylo po druhém rozmnožení?» A nakonec: «Ještě nechápete?» (viz. Mk 8,19-21). Jak vzácný je příspěvek, který Ježíš nabízí svým přátelům, nešetří je otázek! Nepřidává vysvětlení, nedělá další zázraky, ale uvnitř jejich zkušenosti je urguje, aby do hloubky používali rozum, aby si tak mohli uvědomit *koho* potkali (měli sebou pána “pekařství”!). Pozor, jestliže nepochopili, nebylo to, protože by byli sami, nebo protože by neměli k dispozici dostatek faktorů, ale proto, že ještě nepoužili dobře rozum. Ježíš se jim vskutku zjevil skrze mnoho znamení, která viděli, výjimečnou odpovědí, která konečně odpovídala srdci, na jejich potřebu a na potřebu druhých lidí, při mnoha i dramatických příležitostech, ale oni ještě nepoznali, kým byl, s oním uznáním, které se nazývá víra a které «kvete v extrémní hranici rozumové dynamiky jako květ milosti, ke které člověk přilne se svou svobodou» (*Generare tracce nella storia del mondo – Vytvářet stopy v dějinách světa*, Bur, Milano 2019, str. 45-46).

Ježíš využívá každé okolnosti k tomu, aby svým učedníkům ukázal Svůj způsob, jak stát tváří v tvář všemu tomu, co se děje, tváří v tvář jakékoliv neočekávané, i bolestivé události, aby zakusili vhodnost Jeho přítomnosti, vhodnost vztahu s Ním – víry - pro požadavky života. «Obsah víry – Bůh se stal člověkem, Ježíš Kristus mrtvý a vzkříšený – který se vynořuje v setkání, tudíž v určitém bodu historie, objímá v ní veškeré okamžiky a aspekty, které jsou jako ve víru přinášeny do onoho setkání a musí jim být čeleno z jeho pohledu, podle lásky, která z něho pramení, podle možnosti užitečnosti pro vlastní určení a pro určení člověka, které setkání doporučuje» (*Generare tracce nella storia del mondo – Vytvářet stopy v dějinách světa*, cit. dílo, str. 40). Jestli se pro nás učiněné setkání nestane vírem, do něhož jsou přinášeny všechny okamžiky a aspekty života, ocitneme se tváří v tvář každé nové nepředvídatelné události, nové nesnázi, ztraceni.

Tak okolnost po okolnosti v neustálé zkušenosti neočekávané “výhodnosti” se «učinně setkání pro svou totalizující povahu časem stane [podrthněme: časem] pravou formou každého vztahu, pravou formou, se kterou se dívám na přírodu, na sebe sama, na druhé a na věci. Jestliže je setkání totalizující, stane se formou a ne jednoduše prostředím vztahů: neustanovuje pouze společnost jako místo vztahů, ale je formou, s jakou jsou vztahy koncipované a prožívané» (*Generare tracce nella storia del mondo – Vytvářet stopy v dějinách světa*, cit. dílo, str. 40).

Na této úrovni problému – uznání totalizující přirozenosti setkání, se uskutečňuje opravdová forma každého vztahu – přicházejí nám na pomoc přítomnosti, které jsou opravdu «přítelkyně», které nám svědčí o cestě, která nám umožní žít situaci, jako je ta aktuální. Přítomnosti, které neplánujeme my, natolik výjimečné – i když uvnitř okolností všech – které nás nechávají beze slov, v tichu. «Z ničeho nic jsem byla katapultovaná do zákopu. Vypadá to, jako bychom byli ve válce. Moje pracovní a rodinná každodennost se během jednoho dne změnila. Jakožto lékařka, maminka, manželka se ocitám v situaci, že spím v izolaci od svého manžela, že dva týdny nevidím své děti, že nemohu mít přímý vztah s pacienty. Mezi mnou a mými nemocnými je rouška, ochranný štít a jejich skafandr. Často ti kteří prožívají tento okamžik sami, jsou senioři. Mají strach. Umírají sami. A příbuzní, kteří jsou izolovaní doma, nemohou asistovat svému blízkému, své blízké, a během noci jim volám, abych jim oznámila smrt jejich příbuzného: mezi mnou a jimi je telefon. Co pro ně já jakožto křesťanka mohu lidsky udělat? Vstupuji na oddělení, hledám úsměv a objetí kamarádky zdravotní sestry: v tomto okamžiku se potřebuji cítit spolu i fyzicky. A mohu obejmout pouze je. Tváří v tvář tomu všemu mě každý den podpírá Carrónův dopis pro *Corriere della Sera* («Jak se v obtížích naučíme překonat strach», 1. března 2020, str. 32), který mi pomáhá znovu se uvést do postoje otevřenosti, abych se sama sebe ptala, co v hloubi odolá. Jsem svobodná uznat to podstatné, to opravdové. Pak je zde celá cesta nad textem školy komunity: zkouška je způsob, ve kterém může víra růst, jestliže se svoboda odehraje tváří v tvář Preferenci, která po nás žádá vše. A to je záchranné. My se musíme svěřit a vzít na sebe toto riziko. Jistota, která podpírá náš život, je vztah, a je zde cesta, kterou musíme ujít, abychom se dostali k této citové jistotě. Okolnosti jsou nám dány k tomu, abychom více přilnuli k Němu, volá nás tajemným způsobem. Víra znamená důvěřovat, že On nás volá. “Pouze když dominuje opodstatněná naděje, jsme schopni čelit okolnostem a neutěct”! Více než kdy jindy jsme voláni, abychom odpověděli Tomu, který nás volá tajemným způsobem. Toto je jistota, kterou mohu dát nemocným, příbuzným, kromě toho, že jim poskytnu lékařskou péči».

Toto je výzva před kterou stojí každý z nás. V tomto okamžiku, kdy se nicota šíří, je uznání Krista a naše «ano» Jemu, i v izolaci, ve které by každý z nás mohl být nucet být, již příspěvkem ke spáse každého člověka dnes, dřív než jakýkoliv oprávněný pokus dělat si společnost, což je potřeba rovněž dodržovat v mezích dovoleného. Nic není naléhavější než tato sebereflexe.

I když nebudeme moci jet na duchovní cvičení fraternity, nic nám nezabrání v tom, abychom nepokračovali v naší cestě, abychom nadále nezvyšovali jistotu, onu «opodstatněnou naději», kterou absolutně potřebujeme k tomu, abychom mohli žít tyto okolnosti. Takže vám zasílám otázku, nad kterou jsem přemýšlel při přípravě duchovních cvičení, a která nikdy nebyla tak relevantní k situaci: «**Co nás vytrhne z nicoty?**».

Všichni jsme viděli, jak byla užitečná otázka, kterou jsme zaslali loni, abychom byli pozorní ke zkušenosti, kterou konáme. Tento rok může být ještě více rozhodující. Zvu tedy ty, kteří po tom touží, aby zaslali vlastní příspěvek na email: comunicazionifrat@comunioneliberazione.org.

Později uvidíme, jak můžeme všichni spolu uchovávat průběh týdnů, které nás čekají, a jak odpovědět tím nejvhodnějším způsobem na otázky, které vyvstanou. Otevření neočekávanému.

Je to dosud neznámá a dramatická doba. Jaký přínos mohou získat nám tolik drahá gesta jako je *Anděl Páně* ráno, v poledne a večer, *Memorare* před spaním, každodenní práce, osobní a v rodině, nad školou komunity, střelná modlitba *Veni Sancte Spiritus*, když otevřeme oči a v každém okamžiku, kdy se okolnost stane natolik vyzývající, že potřebujeme křičet, abychom před ní mohli stát.

Doporučuji vám bratrskou lásku, s pozorností k potřebám, které mezi námi vyvstávají a zůstáváme v kontaktu, jak je to možné, využívajíc co nejlépe nástroje, které dnes technologie nabízí.

Závěrem dle pozvání papeže Františka «pokračujme v modlitbách za nemocné, za zdravotníky, za spoustu lidí, kteří trpí touto epidemií».

Objímám vás jednoho po druhém v této postní době tolik rozhodující pro naše obrácení se ke Kristu vítěznému nad smrtí.

Doprovázejme se a nechejme se vyzývat dobou, kterou žijeme, abychom nepřišli o příležitost, kterou pro nás Tajemství připravilo!

Váš,

don Julián Carrón